

Susmalı Mıyım Hiç Sanmıyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Eylül 2014

Tozu dumana katan bilinçli bilinçsiz ve destursuz düşünce. Yazgıya tekabül eden bir o kadar bitimsiz ve müphem.

Kadın, erkek, çoluk çocuk.

Aile boyu yalnızlıklar bir taraftan ve içselleştirilmiş nihai yalnızlıklar durağı belirsiz. Gidişi olan dönüşü akla zarar. Çıktığınız yolun nihayetinde geri dönüş bir o kadar imkânsız ve seyri düşündürücü.

Düşündürücü olmayan başka bir şey söyleyin hadi. Boşalmış cüzdanlar, limiti aşmış kredi kartları.

Geçiniz maddi yetersizlikleri, hadi itiraf edin, en çok kimi seviyorsunuz? Kaçırmayın gözlerinizi lütfen, suçlu psikolojisi ne de olsa. Ne eşiniz ne en yakın dostunuz. Eğer ki o şıkların başında anne ve babanız yoksa çekilebilirsiniz.

Ben söyleyeyim sizin yerinize. Belki hırsınız belki egonuz kısaca sizi siz yaptığını inandığınız nefsiniz.

Yetinmek nedir bu dünyada? Çoğaltmak derdine düşmüşken söyleyin yetinebiliyor musunuz?

İşiniz, eviniz, lüks tüketim maddeleri hatta belki de evinizin dekorasyonu. Bir bakın bakalım borç hanesine ve ardından basit bir hesap yapın: Gelir, gider oranını kıyaslayın ve düşünün hayatınızda bir kere düşünün: Neyin telaşdır bu doyumsuzluk ya da neyin eşgüdümüdür bu bitimsiz tüketim çılgınlığı.

Senelerdir gidip geldiğim o cadde boyunca istisnasız her gün rastladığım o yaşlı adam. Daha dünkü çocuktum şimdi kemale erdi yaşı, o ak saçlı nur yüzlü adam her gün yaz kış demeden nöbet tutar duvar dibinde. Tüm sermayesi sattığı paket mendiller demeyeceğim zira o kadar az sayıda ki, peki, ne mi sermayesi. Sakın gülmeyin; o nur yüzü ve sakınmadığı gülümsemesi. Utana sıkıla alır (söylemekten imtina etsem de) sattığı mendillerin bedelini utanarak alır ve saymadan koyar cebine. Kıpırmızı bir halde her seferinde ben de utanarak söylerim ona:

-Amcacığım, çantamda mendil varmış, bir dahaki sefere alırım,

Der ve eline verdiğim meblağı tekrar benim elime tıktırmadan uzaklaşıyorum hızlı adımlarla.

Bazen elimdeki alış veriş poşetlerimden utanırım ve kendi kendime söylenirim:

-Yine gerekli gereksiz ne varsa yüklendim, kızım,

Diye.

Oysa kime hesap verebilirim ki sonuç itibariyle helal paramla ne istersem alırım, değil mi...

Ama işte işin boyutu bu değil, efendim.

Biz reyonlarda, marketlerde, o lüks alışveriş merkezlerinde kendimizi kaybetmişken kimler kimler ne gibi zorluklar ile mücadele ediyor. Ya da cebimizdeki parayı küçümseme cüretinde bulunduğumuz meblağlarla kaç gününü denkleştiriyor.

Tüketimse tüketim, serbest piyasa ekonomisi ise en alası. Peki, ne olacak bu işin sonu?

Kredi kartları sağ olsun, taksitler, artan limitler ve ocağına incir ağacı dikilen aileler. Derken artan boşanmalar, gözünü hırs ve güzellik bürümüş kadın ve erkek tüketiciler.

Pek tabii ki, herkes istediği harcamayı yapma özgürlüğüne sahip ne de olsa demokratik bir sistem hüküm sürmekte ülkede ama şu da bir gerçek ki demokratik koşullar ve hümanistik bir yaklaşım asla ve asla söz konusu değil.

Zıvanadan çıkmış sayısız insan mevzu bahis. Evet, bunu büyük bir açık yüreklilikle söylüyorum hatta benim de fazla bir ayrıcalığım yok her ne kadar aksini savunsam da. Beş değil üç harcıyorum belki ya da en üst modelini kullanmıyorum teknolojik alet ve donanımların ama sonuçta mademki her ne kadar kabul etmesem de ve kendimi ait hissetmesem de ben de bir uzantısıyım bu çılgınlığın.

İnsani değerlerimi koruyup kollamak peşinde olmam ve hayallerimi gerçekleştirme ümidiyle yaşamam ne derece farklılık arz ederse etsin en azından sükûnetim değil mi beni bu denli duyarsız insandan biri yapan.

Susmalı mıyım hiç sanmıyorum...

Ya verdiğim tepkiler nasıl algılanmakta ya da algılanma seviyesi ne ölçüde...

Ne fark eder ki ya da kimin umurunda. Ama benim umurumda umarsız kalmam gereken her kim ve her ne ise. Ne de olsa algıda seçicilik ve tutarsız tutumlarım beni benden eden karşıt tüm söylemleri dikkate alıp.

Mademki düşünceler ve muhalif yapım önem arz etmiyor o zaman neden her şeyi böylesine kale alırım

ki...

Önemli mi? Hiç sanmıyorum sonuçta her birimiz evet her birimiz yolcusuyuz bu hanın. Ezeli bir kavga, bitimsiz bir nefis ve gideceğimiz son durak.

Vicdanlar susturulmuş hatta kayıplarda. Algılar kapalı ve bir o kadar duyarsız suret. Gidişat nereye sizce?

Kapsama alanı dışında kalmış tüm duygular, düşünme yetisini yitirmiş sözüm ona zihniyet diye tasavvur ettiğimiz uyuşuk beyinlerimiz. Sonuç mu? Daha başındayız yolun belki de ortasında. Demek ki hala vakit var. Hadi, ne duruyorsunuz? Tükenmekte zaman ve inanın ki kart limitini arttırmak gibi bir seçenek de yok zamanı uzatma adına.

Bu yüzden, çabuk tutun elinizi ve yakalayın ucundan tüm kaçırdıklarınızın.

Sevgi limitinizi arttırın öncelikle ve tüm duygularınızın zincirlerini kırın.

Bırakınız tüm faiz yüklensin ana sermayeye sonuçta o ruh size ait ve duyumsadığınız ne varsa...

Geri dönüşümü zaten öylesine büyük bir mutluluk ve özgüven ile karşılayacaksınız ki inanın ki her şeye degecek. Mahiyeti insan olmanın bu değil mi... Ne gelir gider tablosu ne de doyumсуuz ve bitimsiz beşeri zaruretler. Bilakis hükümsüz ve telafisi mümkün tüm algılar seçiciliği en üst noktada gerçek manada ve özüksediğimiz kadar. Ve eşlik eden tüm manevi hazlar yol arkadaşlarımızın eşliğinde.

Boş yüreklere eşlik eden dolu cüzdanlar yerine dolu yüreklerin engin mutluluğu hiçbir şeyle kıyası mümkün olmayan.